

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen.

Evangeliet til i dag, Alle Helgens søndag, står skrevet hos evangelisten Mattæus kap.5, vers 13-16.

Gud være lovet ..

Jeg vil gerne begynde min prædiken med et billede, som jeg engang for mange år siden fik af en konfirmand.

Ikke et tegnet billede men et billede på vores liv.

Jeg havde bedt konfirmanderne tage et foto med af sig selv.

Det havde alle pigerne husket. Drengene havde glemt det.

Pigerne satte fotoet af sig selv ind i deres skrivebog. Drengene tegnede en tændstikmand.

Så skulle de rundt omkring fotoet skrive hvem der betød noget for dem.

Pigerne skrev bedsteveninderne på, nogle skrev deres mor på, ja nogle skrev sågar præsten på.

Drengene skrev navnene på alle vennerne. Peter, Søren, Ole, Hans. Mikael.

Så bad jeg dem tegne streger fra sig selv ud til personerne, der betød noget for dem - og spurgte så:

Hvad forestiller det?

En skov af hænder røg op og de sagde alle som med én mund: det forestiller en sol.

Det er jo herligt med unge mennesker med selvtillid. For hvis det skulle forestille en sol, var det jo dem, der var solen der sendte livgivende stråler ud på de andre.

Men som sagt – det er jo fint.

Det talte vi lidt om, og så var jeg på vej til at runde af – da én af drengene, én af dem der ikke plejede at sige noget, pludseligt ud i det blå sagde:

Jeg synes det ligner en trampolin.

En hvaffor noget? Spurgte jeg.

En trampolin sagde han og tilføjede: Altså set ovenfra.

Og pludseligt kunne jeg se at han havde ret. Det forestillede en trampolin – Fotoet af konfirmanderne var den trampolin dug man hopper i og stregerne ud til personerne rundt om, var de stålwirer der holder trampolindugen fast.

I det øjeblik gik det op for mig at han havde givet mig et genialt billede på hvad vores liv er.

Vores liv er som at hoppe i en trampolin, billedligt talt.

Og ligesom man kun kan hoppe i en trampolin hvis der er stålwirer til at spænde dugen ud, sådan kan vi kun leve, hvis der er nogen der holder fast i os - og på den måde er med til at spænde vores liv ud.

Hvis der ikke er, så siger det quaar og vores liv falder til jorden.

Så kan vi ikke hoppe, ikke leve, ikke være til som mennesker.

Når jeg gerne vil begynde med konfirmand-trampolin billede, er det fordi det på mange måder siger det samme som teksten, vi lige har hørt.

Vi lever fordi der **er** nogen der kaster lys over os og vil være salt i vores liv, og fordi nogen holder fast i os og binder deres liv til vores.

Det gjorde de døde, dem som vi mindes i dag.

Det gør de levende som vi deler livet med.

Det gør Gud selv, Himlens og jordens skaber.

Men hvad siger teksten egentligt?

På et bjerg hvis top rækker mod himlen, siger Jesus til sine disciple:

I er verdens lys. **I** er jordens salt.

Det er stærke ord. **I** er.

Salt modvirker råddenskab og fordærv. Det renser så det svier i åbne sår.

Lysen er det første Gud skaber. Det bryder alt mørke og fører livet med sig.

Jordens salt og verdens lys.

Hvad mon de tænker, disciplene, da de hører at **det** er dem?

Ranker de ryggen og siger stolt: Ja, det er vi.

Eller dukker de sig, usikre på om vor Herre mon driver spot med dem?

Måske har de kastet blikket omkring for at se hvem det kan være Jesus mener. Hvem har saltets kraft og styrke og hvem er lysende som en stjernesol?

De er det ikke.

De er kun fattige, forfulgte, feje, sørgende, sultne, magtesløse.

Små mennesker, større mennesker, store mennesker, men først og fremmest mennesker, der ikke har raget op, end ikke på et bjerg.

De er som vi: Mennesker der er kommet af jord og som skal blive til jord. Mennesker der har livet på dødens vilkår og som tit nok sidder i mørke og dødens skygge.

Der er ikke meget perfekt liv, overskudsagtigt eller magt over tilværelsen - over det.

Ikke desto mindre siger Jesus:

I er jordens salt og verdens lys.

I er.

Havde Jesus så bare sagt: I skal blive det.

Engang.

Når vi har været på kursus. Gennem livslang læring. I morgen eller i overmorgen. Når modenheden og erfaringen har sat sine spor. Gennem personlig vækst og udvikling. I tidens fylde.

Men det siger han ikke.

Han siger: **I** er det.

Vi er det. Jordens salt og verdens lys.

Nu.

I virkeligheden er det utroligt befriende. Ikke fordi der er noget galt med udvikling og livslang læring. Men det er befriende at der er noget vi er, som vi ikke først skal kvalificere - eller præstere - eller udvikle os til.

Vi er salt og lys.

Men alligevel: Hvordan kan vor Herre være så sikker på at vi er det?

Det kan han fordi han ved, at hverken disciplene eller vi er det af os selv. Han ved, at vi mennesker lyser, fordi der lyses på os, ganske som månen lyser, når solen lyser på den. Han ved at vi har saltets kraft fordi nogen giver os styrke.

Det har altså intet at gøre med vores egne fortræffeligheder eller mangel på samme. Dette være sagt til beroligelse for nogen og til hjælp til realistisk selverkendelse for mange.

Men **hvem**, da? Hvem er det der lyser på os og hvem er det der giver os saltets styrke?

Hvem er det der spænder vores livsdug ud så vi kan leve, være til?

Det gør vores børn. Når de kaster deres lysende øjne på os, kan man ikke andet end lyse op i et smil.

Det gør vores forældre, når de med interesse følger os og giver os styrke til at leve det liv, der er vores.

Vores ægtefælle gør det. Vores kæreste. Venner og familie, kolleger, gode naboer. De lyser op og kaster glans over os. I lyset af deres kærlighed og overbærenhed lyser vi.

Men vi er mærkeligt bagvendte.

I stedet for at glæde os over alt det lys vi får del i, fordi andre lyser så klart, - ja så bliver vi bange for det. Bange for at vi skal blegne i deres lys.

Derfor prøver vi at slukke det.

Der skal ikke så meget til. En hånlige bemærkning. Ondsindet sladder. Et velrettet benspænd.

Det er som regel ganske effektivt til at lukke ned for **dem**, hvis evner eller energi eller gode sind lyser op.

Hvad vi glemmer, er, at når de ikke længere lyser, de andre, - så gør vi heller ikke selv. Tværtimod. Vi bliver formørkede og vores liv bliver dunkelt. For vi mangler deres lys. Deres styrke.

Efterhånden sker det af sig selv: de dør alle dem, der var lys for os.

Når de går bort, kommer mørket til os. Vi får svært ved at orientere os og finde rundt i livet, når der mangler dét afgørende lys som han og hun var for mig.

De gamle som var oplysning om hvem vi er og hvorfra vi kommer.

De unge som var vores fremtid, lyset og livet på sigt.

De jævnaldrende, som vi delte kår med.

Menneske for menneske går livet ud for os, når vi begraver vores kære.

De var jordens salt og verdens lys, for os.

Nu er **vi** det.

Men igen – hvordan?

Når mange af dem der var lys i vores liv, er døde og når andre igen vender os ryggen, fordi de ikke længere kan holde os ud. Hvordan skal lys og styrke da nå os?

Fordi Gud selv er lys og salt i vores liv.

Det er vores tro – det er kristendommens håb.

Han binder sit liv til vores. Tro, håb og kærlighed.

Han holder fast i os og spænder vores liv ud så vi kan leve – og sagt med konfirmandbilledet – så vi kan hoppe i vores livs trampolin.

Så selv da. Midt i vores mørke, trods det, er der lys.

Selv når alt er tabt og vi står fortabte – er der håb.

Livet står foran os og kalder os ud af os selv og med.

Ord når os, så store at vores egne små ord kan tage bolig i dem og hente styrke fra dem.

Gud giver os lys af sit lys; styrke af sin styrke.

Præcist derfor siger vor Herre i dag: I er jordens salt. I er verdens lys.

Vi - er det.

Så lad os også være det.

Lad os billedligt talt sætte lyset i en stage så det kan skinne for andre, ikke mindst dem der kommer efter os.

Eller sagt mere prosaisk: lad os give dem det, vi selv har fået, - det som vi lever af. Sammenhold, fællesskab. Slægtens fortællinger, familiens skikke, generationers erfaringer, erindringerne.

Det kaster alt sammen lys over vores liv og giver os styrke til at leve det.

Det kan vores børn og børnebørn og oldebørn med rette forvente af os at vi giver videre.

Men der er én ting til, vi skal give videre.

Kristendommen. Kirken.

Der er ingen tvivl om at vi vil kunne give mange, meget flotte og smukke kirker og kirkerum videre til dem der kommer efter os.

Men det vil være synd hvis vi ikke også giver dem noget at bruge kirkebygningerne og rummene til.

Vi må give dem det som bærer kirken: evangeliet om Gud og hans søn Jesus Kristus.

Budskabet om Jesus, der dør på korset langfredag for vores skyld.

Budskabet om at døden ikke kan holde på ham.

Budskabet om at Gud rejser ham af døde i påskemorgenrøde.

Livet vinder, døden taber.

Sådan er det. Det ved vi – alle sammen.

For vi lever af det. Det er vores virkelighed.

Nogen griber fat i os og vil ikke tillade at mørket lukker sammen om os.

Det menneske vi svigtede kommer os i møde, uventet, ufortjent.

Trampolinen bliver spændt ud for os.

Det budskab skal vi ikke holde for os selv.

Vi skal give det videre til dem der kommer efter os.

Tro, håb og kærlighed og tilgivelse af guddommelige dimensioner.

I er jordens salt. I er verdens lys. (1-5)

Amen.